

Jakob Carmon

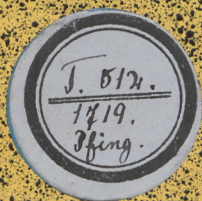
**Rector Universitatis Rostochiensis Jaobus Carmon, Phil. & J.U.D. ... Ad
Exorandum Sibi Spiritum Sanctum Occasione dicti Luc. XI., vers. 13. Cives
Academicos Ipsis Pentecostalibus Feriis excitat atqve hortatur**

Rostochii: Typis Joh. Wepplingi[i], [1719?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1003987753>

Druck Freier Zugang

T. 512.

17. 19. Pfingsten.

~~M. 1256. 198.~~

Mnes illi , qui a Christo nomen trahunt , ejusque præcepta profitentur , modo non sint fastu spiritali prorsus occæcati , preces , & devotam orationem , ad Deum studiosissime ita commendare solent , ut necessitatem pariter , ac utilitatem , religiosi hujus actus magna consensione agnoscant .

Dolendum saltem est , in ipso opere plurimòs adeo aberrare , ut verum scopum minime adsequantur ; quin imo preces suas , etiam ardentissimas sibi visas , incassum mittant . Si quæras , quid causæ subfit , sic reperiēs : precantur homines non illud , quod Deo placeat , sed quod affectuum suorum , quibus subinde abripiuntur , pruritus svadet ; ut non erraveris , si dixeris , pro infinita propensionum varietate , etiam preces hominum ad Deum missas variare .

Alia enim habet ambitiosus , alia voluptuosus , alia avarus , quæ Deum poscat ; perinde ac si Deus obligatus omnino esset , hujuscemodi precibus , quas cæco effundunt impetu , atque eructant , confestim , & sine ulla mora , assurgere . Summa itaque Dei elucescit sapientia in hoc negotio , qui non statim dat , quæ homunciones isti volunt , sed quæ utilia ipsis , & veræ Ipsorum emendationi , quam in omnibus suis œconomiis intendit , conducibilia judicat . O felices nos , si nostram voluntatem ad voluntatem summi Numinis ita componamus , ut preces , quas mittimus , eandem illam emendationem , ex viva fide emanantem , spirant , & ubique Deo eam commendent : sic enim cætera omnia benignissimus pater , pro cujusque modulo , & captu , facile adjiciet Matth. VI. 33.

Agite nunc , Optimi Cives , habemus , quod Deum in hoc sanctissimo Festo precemur , non gazas , non voluptatum delicias , non vanam gloriam , sed Spiritum Sanctum .
copio .

copiosissimum omnium donorum spiritualium largitorem.

Neque vero timendum, preces nostras incassum casuras: quomodo enim hoc fieri posset? cum talia precari in animo sit, quæ Deus vult, & jubet non solum, sed promissionibus insuper sanctissimis communire haud dedignatus fuit. Audite servatorem nostrum dulcissimum Luc. XI. 13. *Si vos, cum sitis mali, nostis bona dona dare liberis vestris: quanto magis Pater vester cœlestis dabit Spiritum S. iis, qui illum petierint.*

Svavissimum Patris Nomen in his verbis ita sibi sumit benignissimum Numen, ut simul ostendat, infinitis parasangis, sicuti bonum antecellit malum, lux tenebras, ita amorem quoque DEI erga suas creaturas præcurrere amorem mortalium; *QUANTO MAGIS*, inquit, *pater vester cœlestis dabit Spiritum Sanctum iis, qui illum petierint.* Confidenter itaque petite, O Cives: habetis enim patrem promittentem, & plus quam patrem. *Si quem enim Vestrum, qui parens sit, filius suus panem poscat, an is filio lapidem dabit? aut si piscem, num pro pisce dabit ei serpentem? aut si petierit ovum, num dabit ei scorpionem?* vers. 11. 12. Omnino, quæ perversitas est hominum, hi quidem dare possunt! Pater tamen cœlestis hoc perverso modo non est daturus (conf. Es. 49. 15.): en promissa ejus sanctissima v. 9. & 10. citati capituli, ubi vobis dicit; *petite, & dabitur vobis; quisquis enim petit, accipit; & qui querit, invenit; & pulsanti aperietur.* Sane hæc verba non serpentes, non lapides, non scorpiones, sonant; tenerrimum potius amorem omnes literæ spirant,

Est autem, O. C., donum prorsus divinum, quo DEUS vos decorare gestit, & omnibus viribus humanis majus; non comparandum sane cum donis munificentissimis Regum Principumque hujus mundi. Hi enim beneficentiam suam ostensuri, mundana quædam, mox peritura, donant. Pa' autem cœlestis donum cœleste, Spiritum

sc. sanctum; qui ejusdem est cum illo essentia, gratiosissimi e muneratur, & ultro etiam offert; quod non immerito mirari in mentem venit Mosi, exclamanti: *certe Philanthropus opus DEUS est!*

Dices forte cum Maria: *quomodo istud erit* & quandoquidem finitum non est capax infiniti. Sed facilis est, praevia Sacra Scriptura, responsio: nimirum Spiritus Sanctus inhabitando *superveniet* vos, & corda vestra, in suum sibi domicilium, donis largissimis instruet. Cum itaque finitum hic nihil habeat, quod agat, sed tantum patiatur: restat, ut capacitatem, saltem hyperphysicam, cordibus nostris non denegemus. Ulterius inquirere in tantum mysterium non licet, & frustra sunt, magnaque temeritate utuntur, qui, quamvis nullum sensum (*αἰσθησις*) in divinis habeant; *objecti* tamen *evidentiam* hic poscunt & crepant cum *evidentia testimonii* sit summa; quod ex innumeris Sacrae Scripturae dictis facile liquet.

Sunt autem dona illa, quibus Spiritus Sanctus in suorum animos tanquam influit, tam multiplicia, & tam magnifica, ut illa sine justa animi veneratione cogitare nefas sit. Integrum illorum catalogum contexuit Apostolus Paulus I Cor. XII. 8. &c.: quae omnia tamen sigillatim evolvere, atque enucleare, nostri non est instituti: pauca saltem infra delibabimus. Cum vero distinguere soleant inter dona, omnibus Christianis communia, & sanctificantia, & quibusdam saltem Ecclesiae membris peculiariora, sive ministrantia: observandum est, citato loco Apostolum ministrantia inprimis dona, non tamen prorsus exclusis reliquis, percensere. Graviter quoque idem Apostolus monet vers. 31. citati capituli, ut studiose sectemur dona potiora. Hinc quaestio oritur: Annon liceat dona ministrantia a DEO absolute, & sine adjecta conditione, sub spe certissimae exauditionis, petere? De donis sanctificantibus affirmare quaestionem nullibi dubitamus; quam-

vis majorem, vel minorem, illorum mensuram divina bonitati unice permittendam censeamus. Sed cum hoc loco sermo sit de ministrantibus donis, & quibusdam saltem Ecclesiæ membris peculiaribus; nec vero uni det cuncta DEUS, sed sua cuique pro libero arbitrio, quo omnia reguntur, distribuat: manifestum est, quæstionem propositam esse negandam. Hinc preces nostras ita instituamus, ut profiteamur, nos potius in potestate DEI fore, & ad ejus condiciones, ac voluntatem, libentissime descensuros. Si ergo velit, (sisto hic pariter orantes Christianos in plantanda N. T. Ecclesia) ut homines alios doceamus, & de præcipuis partibus Christianæ religionis, singulisque DEI Oeconomis, perspicue in Ecclesia commentemur: det nobis *donum sapientia*. Si velit, ut Ecclesiam regamus, & in rebus perplexis, ac arduis, salutare, ac pium, consilium suppeditemus: det nobis *donum scientia ac prudentia*. Si velit, ut talia agere non dubitemus, quæ alius quispiam Christianus vix cogitare audeat: det nobis *donum fidei heroica*. Si velit, ut morbis infectos, à morbis, ac corporaliter, & spiritualiter obsessos à potestate Satanæ liberemus: det nobis *donum sanationum*. Si velit, ut res mirabiles, & stupendas efficiamus: det nobis *operationem variarum virtutum*. Si velit, ut scripturas propheticas, & obscuras, enodemus, & interpretemur: det nobis *donum prophetia*. Si velit, ut machinationes falsorum Doctorum, illorum præsertim, qui tub ovium vestitu sese callide insinuare norunt, mox agnoscamus & detegamus: det nobis *discretionem spirituum*. Si velit, ut in exteras, & longe remotissimas, gentes Evangelii gazas perferamus: det nobis *donum variarum linguarum*. Idem habeto de reliquis donis ab Apostolo Paulo loco antea citato, enumeratis.

Verum enim vero cum inter dona illa, jam jam recen-
nita, quædam compareant, quæ post confirmatam Evan-
gelii veritatem in Ecclesia plane cessarunt; ut adeo dona

ministrantia subdividenda sint in temporaria, & perpetua: nova se ingerit Quæstio; utrum placere DEO possit oratio, quæ optat dona, quorum memoria, cessante nimirum sine, in Ecclesia jam exolevit; e. g. num virtutem patrandi miracula; num immediatas revelationes, post ardentissimas ad DEUM preces, expectare liceat. Sunt, qui hujusmodi preces ita detestantur, ut contrarium potius petendum censeant, ac tum demum recte precari sibi videantur, si, quanta animi submissione possint, commemorationem suæ imbecillitatis præferentes, hujusmodi dona prorsus deprecantur. Sed tali non opus est animi æstu, cum sufficiat, de iis exorandis non cogitare, quæ in Ecclesia per DEI gratiam jam plantata deliisse novimus. Eo itaque omnes animi nervos, in vera fide, intendat Christianus orans, ut dona inprimis obtineat à DEO sanctificantia; ut in via pœnitentiæ, & per sanctificationis gradus, ita feliciter proficiat, & eo usque ascendat, ut DEO, & servatori suo sanctissimo, magis magisque assimiletur. Reliqua divinæ voluntati unice committat, & suspirium ex oratione Servatoris nostri omnium perfectissima sibi sumat, supplicique voce subinde ingemiscat; *Fiat voluntas tua.*

Quæ formula sicuti fiduciam involvit erga Patrem cœlestem longe firmissimam, ita non sine insigni temeritate in precationibus omitti potest. Non equidem me fugit, quanta sit hominis, sibi relictæ, sollicitudo, & quantum animi torpor, cum inter precandum meminisse debet, non suam, sed DEI voluntatem, esse suspiciendam; inprimis si cum flebili quadam calamitatum, quibus urgemur, commemoratione nobis sit supplicandum. Recordor hic argutum simile viri cujusdam pientissimi, qui nostram, & DEI voluntatem, in bilancem scitissime conferens, graviter oculorum nostrorum accusabat libidinem, qua subinde ad alteram lancem, nostris desideriis onustam, reflectunt,
ayide

avide expectantes, num in istam forte partem, providentia divina sic moderante, superpondium conspiciatur. At quis non videt, has esse funestas illas corruptæ naturæ reliquias? cum quibus quotidie ita est depugnandum, ut, mussitante licet carne nostra, in spiritu tamen, atque veritate, nihilominus precemur: *fiat voluntas tua.*

Sed non solum cum plena animi submissione, verum etiam assiduitate quotidiana, & quadam consuetudine; quod Paulus Apostolus monet, est orandum. Igitur Christianus in omnibus aliis cultus divini partibus, non tamen neglectis ordinariæ stationis laboribus, in preces, & suspiria versus, in templo, domi, & rure, & ubicunque verletur, manus supplices ad DEUM tendat, nec unquam in precando segnescat. Quin imo sicuti vidua illa Luc. XVIII. Judicem injustissimum; ita nos, O. C. Judicem justissimum, vel potius patrem benignissimum, continuis precibus fatigemus, atque obtundamus, donec voti compotes, Spiritum DEI sanctum, cum suis, quæ effundere largissime cupit, donis, ita possideamus, ut novis subinde accessibus locupletemur. *Quod si enim Judex ille, quærat pessimus, noverat bonum donum dare viduæ: quanto magis Pater cælestis dabit Spiritum Sanctum nobis perseveranti studio ipsius precantibus.*

Sed unicum adhuc, O. C., monendum, &, pro muneris mihi demandati ratione, vobis exsertis verbis præcipiendum restat. Quid enim existimatis? quomodo illi, qui Spiritum S. sibi exorare cupiunt, se gerere, & quomodo rerum suarum rationes inire debeant. Quærere ulterius ferme pudet; sed scire tamen expeto! Num forte opinamini, hujuscemodi preces recte institui ab illis, qui manifestis delictis obstricti, & ultimam pestem Almæ nostræ molientes, ad verius Magistratum, & bonas leges, in factiones scinduntur? qui injurias, sibi forte illatas, seditiosis vocibus & schedulis, proprio instinctu vindicare, & studio.

diolorum coetu concitato, rem ad manus statim revocare
audent? Vos Studiosos appello! Facta sunt nuper italia
Admissa in hac Academia nostra; quæ recenti memoria
omnes tenemus. Fuerunt, qui nocturnis, & clandestinis
consiliis, per funestas quasdam, in publica tabula, affixas
Schedulas, motus, & tumultus concire, speciemque rebel-
lionis præbere, non erubuerunt. Doleo, quando recor-
dor! Summa enim illa, quæ apparet, temeritas delictum
magis adgravat; dum sub oculis, & in Conspectu Recto-
ris, quin imo post factam inhibitionem, pleraque hæc ge-
sta, & contra jus, fasque, sunt commissa. Siccine *sane*
Has quas sacra Scriptura poscit, manus ad DEum tenditis?
Scitote, sanctissimum DEI verbum hisce refractariis pre-
ces, & orationem ad DEum, prorsus interdiceret. *DEus*
enim non audit tales peccatores, & tenebriones; quemad-
modum præterita die Dominica gravissimis verbis, pro
suggestu, in templo Jacobæo monitum est.

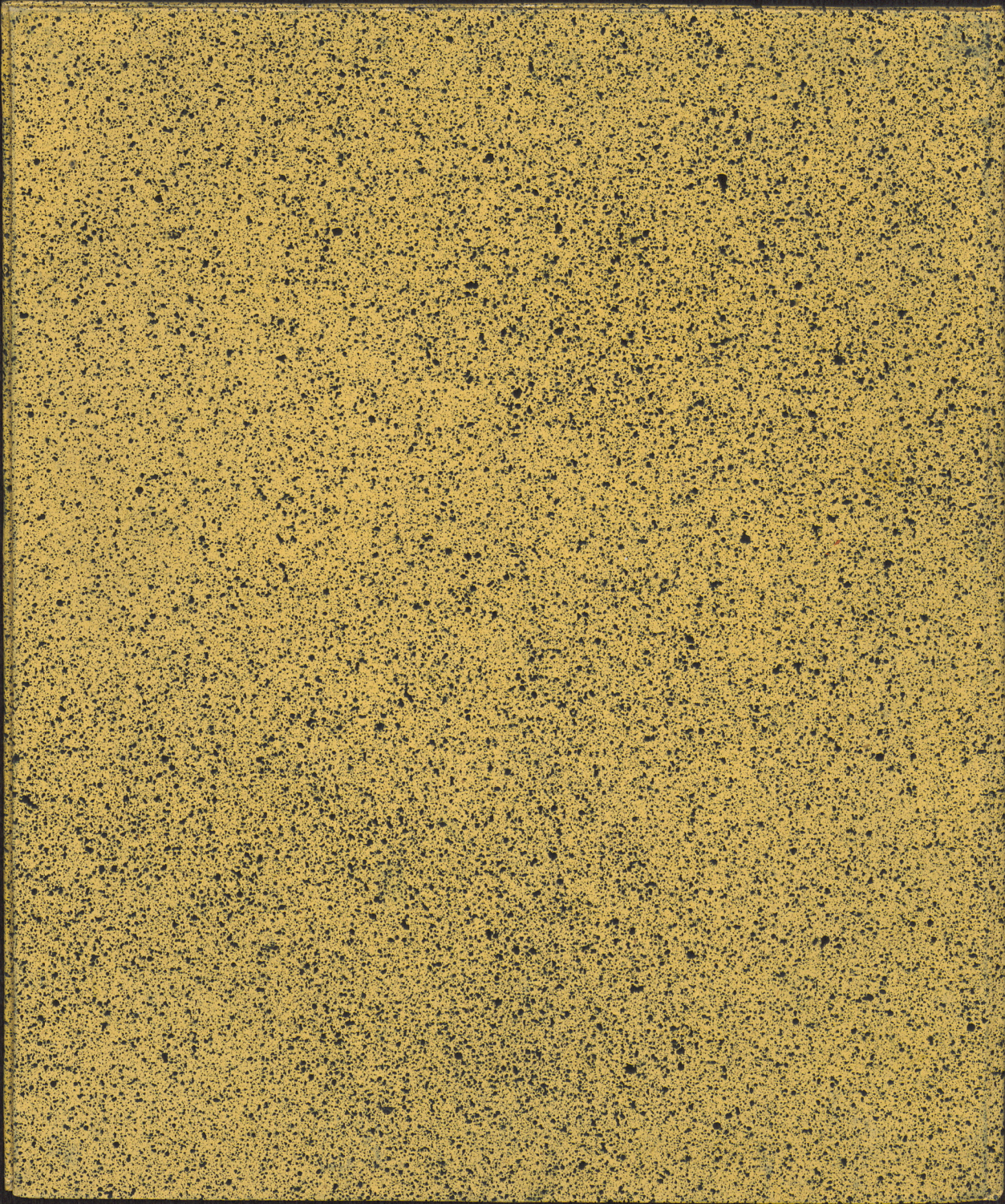
Nolumus itaque committere, ut ex nostra indulgentia,
quam alias, pro sincero in Vos amore, publice, privatim-
que testatam cupimus, tanta crimina alantur, atque fove-
antur: quin imo omnibus, & singulis, gravissimum Se-
natus Academici decretum, quod sequentis est tenoris,
publice denunciamus;

Qui schedulas in posterum, tumultus excitandi causa, pu-
blice affigunt; similiter, qui ad seditiosas ejusmodi formulas compa-
rent conspirationesque faciunt, publica, & cum infamia conjuncta
relegatione puniuntur! Hoc vestra non ignorare intererat,
Quod superest;

Genitori Genitoque
Laus & jubilatio.
Salus honor virtus quoque
Sit & benedictio.
Procedenti ab utroque
Compar sit laudatio.

P. P. Sub Sigillo Rectorali, Fer. I. Pentecostes;
d. XXVIII. Maji, Anno MDCCXIX.

avide expectantes, num in istam forte partem
dentia divina sic moderante, superpondium
At quis non videt, has esse funestas illas corrumpit
reliquias? cum quibus quotidie ita est depugnandum
muffitante licet carne nostra, in spiritu tamen
ritate, nihilominus precemur: *Fiat voluntas tua*

Sed non solum cum plena animi submissio
etiam assiduitate quotidiana, & quadam constantia
quod Paulus Apostolus monet, est orandum.
Christianus in omnibus aliis cultus divini partibus
neglectis ordinariae stationis laboribus, in precibus
versus, in templo, domi, & rure, & ubicunque
manus supplices ad DEum tendat, nec unquam
do se grescat. Quin imo sicuti vidua illa Lucam
dicem injustissimum; ita nos, O. C. Judicem
vel potius patrem benignissimum, continuis
tigemus, atque obtundamus, donec voti comp
tum DEI sanctum, cum suis, quæ effunder
cupit, donis, ita possideamus, ut novis subin
nibus locupletemur. *Quod si enim iudex ille,*
simus, noverat bonum donum dare vidua: quanto
caelestis dabit Spiritum Sanctum nobis perseveranti
perentibus.

Sed unicum adhuc, O. C., monendum, &
ris mihi demandati ratione, vobis exsertis verb
endum restat. Quid enim existimatis? quomodo
Spiritum S. sibi exorare cupiunt, se gerere, &
rerum suarum rationes inire debeant. Quæ
ferme pudet: sed scire tamen expeto! Num fo
mini, hujuscemodi preces recte institui ab illis,
festis delictis obstricti, & ultimam pestem Al
molientes, ad versus Magistratum, & bonas lege
nes scinduntur? qui injurias, sibi forte illatas
vocibus & schedulis, proprio instinctu vindica

XXVIII. Maii. Anno MDCCLXIX.

